

Jakub Stieranka - Večer

Večer je vždy krásný. Je to rozloučení s jedním dnem, s jednou naší kapitolou. Obzvláště kouzelné jsou letní večery, a to nejlépe v přírodě. Je báječné, když si můžeme vyjít večer ven, nebo máme možnost spát ve stanu, či dokonce pod širým nebem. Při pohledu na večerní nebe zjistíme, že je černé. Hvězdy jsou na něm rozesety jako bílé perly. Je tu také měsíc, který vrhá alespoň trochu světla na již tmavou krajinu. Slunce nesvítí, a tak je chladněji. Přesto je však cítit, jak ze země sálá teplo ze slunného a horkého dne. Ptáci, kteří předtím celý den zpívali, ztichli. Teď jsou na řadě cvrčci se svým zpěvem. Noční zvířata ožívají, a tak se k cvrččímu koncertu přidá občasné zahoukání sovy. Lístky na stromech se pohupují v rytmu příjemného vlahého letního vánku. Země upadá pomalu, ale jistě do hluboké noci. Hvězdy svítí jasněji. Spolu s měsícem závodí o nadvládu nad oblohou se sluncem. Jenže bohužel nemohou vyhrát a vrátí se až další večer. Postupně se hvězdy spolu s měsícem přesouvají z místa na místo. Než se naše planeta otočí, vládne na obloze noc, avšak ráno opět vysvítají první sluneční paprsky. Tím končí jedna část dne a začíná nová. Je úžasné, že se vše bude opakovat znovu.

Aneta Komersová - Noc

Nejlepší denní dobou je určitě noc. A to obzvláště v lese, kdy všechno začíná pomalu usínat. Jen tiché houkání sov a ševlení listů a potůčku je slyšet. Všelijaké šumění křidýlek pomalu tichne. Pouze jemný svit a šum světlušek neusíná, ale probouzí se. Na nebi nás neozařuje sluníčko, ale je ho tmavší bratříček měsíc, který svítí na hladinu jezera a vidí tak svůj překrásný odraz. Na nebi nesvítí pouze měsíc, nenavštívil by celou noc sám. K tomu mu pomáhají žluté, lesklé a zářící hvězdičky okolo něj. Společně s ním tančí na nebi. Je to jako velká soutěž o to, kdo zazáří více. Škoda jen, že všichni už spí a nedívají se na tu taneční soutěž, která se na nebi odehrává. Když ale měsíc chce, aby lidé viděli, jak krásnou oblohu společně s hvězdičkami vytváří, začne jim svítit do oken a nutí je, aby se alespoň na moment podívali na tu krásnou souhru. V lese, kam měsíční svit proniká jen zřídka, svítí již zmíněné světlušky, ovšem ještě něco. A to velké a žlutě svítící oči sov, které zastraší i tu největší šelmu. Pak už se začíná rozednívat a měsíc i s hvězdami pomalu cestuje na druhou stranu země. Občas se nějaká hvězdička opozdí, proto ji někdy vidíme i ve dne, ale to se tává velmi zřídka. Večer se všechno opakuje.

Tereza Pavlíčková - Letní večer

Stmívá se. Začíná večer. Sluníčko pro dnešní den končí svoji pouť a pomalu zapadá za obzor. Své třpytivé paprsky si schovává do naducané peřiny z obláček. Venku se rozsvítily pouliční lampy, které vypadají jako vojáci na čestné stráž. Ptáčkové přestali prozpěvovat písničky,

veverky ukončily hru na schovávanou a žáby v rákosí oznamují večerku. Vrby, jejichž dlouhé vlasy spočinuly na hladině rybníka, se naposledy vzhledly v zrcadle, aby si upravily své kadeře. V parku i na hřišti se rozprostírá klid. Jen v dáli je slyšet, jak si vítr po-

hrává s korunami stromů. Zní to jako malebná ukolébavka. Pár listů z nedalekého dubu se rozhodlo vyzkoušet, jaké to je, plout ve větru. Jen nespádnout na zem a chvíli se proletět. Květiny zavírají své květy a ukládají je ke spánku. Celý kraj je prosycen tajemnou vůní večera. Nebe vypadá, jako by někdo převrhl truhlu s diamanty. Zářivý měsíc střeží krajinu a svítí na cestu opozdílům, kteří se vracejí domů.

Daniel Blažej - Sněhový večer

Celý můj den nebyl zase tak pěkný. Ve škole se mi nedařilo. Ovšem schyluje se k večeru a za okny se mi naskýtá nádherné představení. Příroda se tento rok dočkala svého prvního překrásného sněhu.

Hledím na tajemnou náves malé vesničky, nikde není ani noha, jen samý sníh. Zima a mráz přinutily lidi zůstat v teplíčku domova. Zapomínám na realitu, čas se zastavil. Naplňuje mne pocit štěstí, neboť svícele všedních dnů vánkem mizí a ztrácí se v úžasném množství sněhu. Vzhlednu k nebi, zavřu oči a sním.

Po chvíli oči otevřu, vrstva sněhu mezitím povyrosla. Z komínku malých chaloupek se líně vine kouř unášený větrem. Brzy se celá vesnička zahaluje do bílého závoje. Náhle se za sousedním oknem pohne tlumený stín. To jen souseď zapálil svíci.

Další a další vločka klepe venku na okno, některé se uvelebují na větvích stromů. Z okna natahuji ruku, chci si na první sníh sáhnout. Roztává pomalu na mé dlani. Je tak krásný a bílý. Obloha ztmavla. Za okny skotačí vítr, ohýbá větvičky stromů, hraje si s vločkami. Já upadám do vyhřáté peřinky, posledním pohledem zkontroluji přírodu za oknem. Bílý sníh odlétá do dalekých končin, kam mé oko již nedohlédne. Pomalu usínám.

Aneta Komersová - Dešťový koncert

Vycházím z domu. Nebe se začíná mračit a spustil se déšť. Všichni se rozutekli. Přitom si neuvědomují, že přišli na překrásný dešťový koncert. Kdyby se tak zastavili a poslechli si, jak kapky pleskají o zem a vytvářejí první část dešťového koncertu! Druhou část tvoří šumící listí, po kterém se rozutíkávají kapky do všech stran. Ovšem tu nejkrásnější melodii k tomu tvoří hladiny louží, které padající kapky krásně rozezní. Když si to všechno poslechnete, tak vás to nutí zpívat. Stojíte v parku uprostřed dešťového koncertu, pokrytý kapkami, které pomalu stékají dolů a vytvářejí vodní duhu. Každý koncert končí a i tehle se ke svému konci blíží. A já už se nemůžu dočkat toho dalšího.

Klára Römerová - Večer

Z celého dne mám nejraději večer. Obzvláště teplé letní večery prožité na táboře v přírodě se svými nejlepšími kamarády.

Ještě chvíli si s kamarádkou povídáme o prožitcích dnešního dne, ale pak už je moc pozdě a musíme být potichu, abychom nerušili ostatní děti. Pozorujeme nebe. Krásná oblo-

ha, tmavá jako ta nejčernější temnota dává podklad blyštivým hvězdám, na které se jako na pohádku před usnutím díváme. Chvilkami zaslechneme, jak se příroda také ukládá ke spánku. Zvířata neustále přešlapují z místa na místo, ale to přehlušuje šustění listů stromů, i když jen jemně fouká vítr. Je to jako v mém snu. Ale ještě se mi nechce spát. Chtěla bych zůstat vzhůru celou noc. Poslouchat šumění potoka, který nám teče u stanů a vychutnávat si kouzlo večera. Také bych mohla pozorovat, jak se ráno začíná rozednívat a opět štěbetají ptáčci. I večer jsou někteří ptáci samozřejmě také slyšet. Třeba takové sovy. Občas jejich houkání zaslechnu. Večer je to opravdu nádherný, krásnější nežli v pohádce. Doslova si ho užívám.

Petr Mudroch - Procházka v dešti

Šel jsem jednou od kamaráda. Už při východu z domu jsem viděl, jak se honí mraky. Některé mráčky na nebi dělaly krásné tvary zvířátek a různých postav. Pak se na obloze z ničeho nic objevil velký tmavý mrak. Během chvilky rozehnal všechny postavičky stranou. Z dálky se ozval hrom a hned po něm začalo pršet. Lidé okolo mě se rozutekli. Ale já ne, pozoroval jsem, jak si kapky ve vzduchu dávají závod, která dřív dopadne na zem. Během chvíle okolo mě v parku oživila i příroda. Stromy tančily do melodie padajících kapek. Cestou přes most jsem si všiml, jak dopadající kapky do vody vytvářejí různé tvary ve vodě. Úžasné odpoledne!

Jakub Adam - Letní večer

Sedím na pískovcové skále, na samém vrcholu a dívám se přes louku k lesu, kde poslední paprsky hřejivého letního slunce zapadají za obzor. Les tmavne, poslední tenoučké paprsky prosvětlují už jen koruny vzrostlých stromů. Celou malebnou atmosféru narušuje zvedající se vítr a černé mraky, temné jako samo peklo. Ze vzduchu je cítit voda a na záda mi dopadají první kapky deště. Zvedá se vítr a žene velké, těžké mraky po obloze.

Vstávám a vydávám se na cestu zpět. Najednou přede mnou proletí jasné světlo, které osvítí moji pěšinu vedoucí do tábora. To blesk udeřil do údolí. O malou chvilku později se ozve dunivý hrom, který doprovází další blesk. Ticho je tatam.

Kapek je čím dál víc. Proměnily se v hustý déšť. Připadá mi, jako by z nebe tekly celé potoky. Ve chvílce jsem celý zmáčený. Pod nohama cítím potůčky vody, které stékají z kopce dolů jako třpytivé provazy.

Dobíhám do tábora doprovázený mohutným duněním hromů. Schovávám se pod plechový přístřešek, kde kapky bubnují jako do obrovského bubnu. A najednou je konec. Ticho. Poslední zbloudilé kapky dopadají na přístřešek. Obloha je plná jiskřivých hvězd, připomínajících střípky rozbitého zrcadla. Jako loďka z mořského příboje vyskočil nad louku měsíc a svým bledým světlem bude strážit spící údolí.